

Hoe leven wij als één gemeente van Christus Zijn wederkomst tegemoet?

Ondertitel: *'Vaders (moeders) en kinderen': één van hart.*

Onderverdeling:

1. Diagnose van het heden
2. Wat is de bijbelse therapie?
3. Hoe **worden én blijven** wij een 'toegerust volk' voor onze komende HEERE?

Ad 1 Diagnose

Broeders en zusters,

Vanaf het begin van de vacature speelde bij de kerkenraad déze vraag: hoe blijven jong en oud te Wekerom één gemeente van God? De gemeente is niet 'vergrijsd'. Integendeel: eerder 'verjongd'. Dat heeft gevolgen voor de beleving van het 'sámen gemeente- zijn'. Het geeft ook spanning. Ik vroeg: willen jong én oud graag bij elkaar blijven? Daarop was het antwoord volmondig 'ja'. Dat bleek ook bij een voorbespreking van deze avond. Een jonge zuster merkte op: 'ik wil graag volledig bij deze gemeente horen'. Ik heb respect voor en ben jaloers op het geloofsleven van sommige ouderen. Ze stralen geestelijk gezag en liefde uit. Maar vervolgens ook wat kritisch: 'word ook ik echt gehoord?' En een ouder iemand zei: ik ben zo blij dat zes jongeren van harte belijdenis doen. Maar ook van die zijde hoor je een kritische vraag: de jeugd wil verandering. Dat geeft me zorg: blijven wij bij het Woord? Want God is niet veranderd. Samengevat: We houden elkaar graag vast. Maar vinden we 't soms moeilijk. Lukt dat in déze tijd van polarisatie en 'ego-centrisme'? En hoe is 't dan mogelijk? Mijn antwoord is: onmogelijk. Maar wat onmogelijk is bij mensen is mogelijk bij God. We lezen dat in Maleachi 4 en in Lucas 1: 15-17.

Maleachi 4

Maleachi 4 is een aangrijpend hoofdstuk. Vooral dat laatste woord van het Oude Testament: het woord "ban". Zie, de dag van de HEERE komt. De grote, definitieve scheiding tussen 'de rechtvaardigen en goddelozen' vindt plaats. Kanaän, het lánd van Gods belofte, én Zijn verbondsvolk, wordt met de ban, d.i. de vloek bedreigd. Iemand vertaalt: met volledige vernietiging, excommunicatie. Dat betekent, dat Gód ons volledig buitensluit, buiten Zijn gemeenschap én buiten Zijn volk. Dus: God rekt dan af. Zijn strenge gericht gaat radicaal over Zijn land, Zijn volk en tempel.

Maar deze aankondiging van de ban, Gods verbondswraak over Zijn volk staat in het kader van een prediking die dat moet voorkomen. Gód wil dat!

"Zie, **Ík zend tot u de profeet Elia**, voordat die

die dag van de HEERE komt, die grote en ontzagwekkende dag". Hij zal het hart van de vaders tot de kinderen terugbrengen/ terugvoeren en het hart van de kinderen tot hun vaders.

Hoort u : nu zitten we middenin ónze vragen. Want er is een klóóf gegroeid. Je leest dat meer in het Oude én Nieuwe Testament. Bijv. in Micha 7: 7 en in Jer. 9: 1-5. Aan de komst van het grote oordeel, d.i. de dag waarop God recht doet, gaat een desintegratie vooraf:

een volledig uiteenvallen, een ontbinding van Gods volk, dat wezenlijk bij elkaar hoort. Er is een breuk in Góds gemeente, nee erger, er is van ontbinding sprake en dat heeft met Israëls ongeloof en ongehoorzaamheid te maken. In Micha 7 gaat 't heel ver: wie kan je nog vertrouwen, je eigen vrouw/man? Een zoon minacht z'n vader, een dochter/ schoondochter staat op tegen haar moeder, resp. haar schoonmoeder. Ziet u: een uiteenvallen van gezinnen, generaties en dat onder Góds volk. Dus de ríjksdom, de zegen van Gods verbond werkt niet meer door/wordt gestremd. En díe verbondszegen heeft Hij toch beloofd, van harte bedoeld: dat Zijn barmhartigheid (Zijn eeuwige Vader- en moederliefde ineen), Zijn rijke zegen in Christus zou doorgaan tot in duizend geslachten van hen, die Mij liefhebben en Mijn geboden onderhouden. Kort gezegd: Wat is Christus, Zijn Evangelie, en heilig gebod in zo'n tijd ons nog waard in de generaties?

Want wat is dé kwaal vandaag? Dé diagnose? Dat die rijke genade van God (denk aan Zijn onuitsprekelijk rijke doopbeloften én verbondsverplichtingen) kennelijk door velen niet met een oprecht hart gezocht worden. Niet op hun onschatbare waarde getaxeerd worden.

Wij zingen, dat we Gods verbond en woorden als onze **schátten** gadeslaan. Maar is 't waar? Zoeken we die hémelse schátten als gemeente, als oudere en jongere generatie. Maken wij Israël en de wereld jaloers? Of zijn we wereldgelijkvormig en verzamelen we schatten op aarde? Zijn wij samen al Gods geboden, die ons hele leven bestrijken van harte gehoorzaam? Omdat we Christus leerden kennen? Want niet de hoorders, maar alleen de dáders van het Woord, van de volmaakte Wet van de vrijheid zullen zalig zijn, zegt Jacobus, in wat zij dóen. Een paar concrete voorbeelden: leven wij vóór en in het huwelijk naar Gods wil? Eren onze kinderen, onze jongelui hun ouders en de gezagdragers die boven ons gesteld zijn? Zijn ze ons gehoorzaam in de HEERE? En voeden wij de kinderen op in de onderwijzing en terechtwijzing van de HEERE? Of maken wij hen verbitterd en moedeloos door een veeleisende, té autoritaire opvoeding of juist door een slap en lauw dubbel-leven? Zien ze dat het woord van Christus in ons hart leeft: Wandel nauwgezet als wijzen. En buit de geschikte tijd uit, omdat de dagen boos zijn. Wees daarom niet onverstandig, maar begrijp wat de wil van de HEERE is, en word niet dronken

van wijn, waarin losbandigheid is, maar word vervuld met de Geest. De Geest, die i.t.t. het 'Witte Paard' échte hémelse blijdschap en liefde geeft. Houden wij als kerkenraad en opvoeders in gemeenschap met onze HEERE Christus de regie over Zijn lammeren en dienen wij hen geduldig zoals onze HEERE. Ziet u? Dit alles heeft met het gehoorzame leven uit Gods verbond te maken.

Jónger en óuder en willen gehóord, gezien worden. Maar onze HEERE klaagt: Mij volk, Ik bezweer je, luister toch naar Mij. Buig niet samen voor andere goden. Bijv. Voor Max Verstappen of voor Louis en zijn goden-zonen.

De tijd van Maleachi, van Johannes de Doper en onze tijd

Geliefden in dat opzicht was het in de tijd van Maleachi en in de tijd van Joh. de Doper totaal mis. De HEERE werd niet serieus genomen. Is dat bij ons vandaag beter? Want anders kom Ik met de ban, de verbondswraak over ú, die ook nu de generaties uiteendrijft. Iemand zegt: het uiteengroeien van de generaties is ten diepste niet een kwestie van cultuur. Die speelt wel een rol. De jongere generatie doet 't altijd iets anders dan de oudere. Maar dat is niet dé oorzaak van de diepe kloof. En ook niet het feit, dat de jongere generatie de kinderen wat anders opvoedt dan de oudere. De opvoeding is wel van de allergrootste betekenis, maar die pedagogische verschillen zijn niet de diepste oorzaak van het uiteengroeien van jong en oud. 't Is, zoals we zagen, onze ontrouw in het verbond. 't Gebrek aan echte vreze des HEEREN bij vele oudere en jonge verbondskinderen. Zie daarom eindigt het O.T. met de dreiging van de ban, de verbondswráák op de grote, ontzagwekkende dag van de HEERE. (en dat was uiteraard niet met een paar gesprekken of liturgische vernieuwingen ongedaan te maken).

De bijbelse therapie

Maar wat is dan wel de bijbelse therapie? Is die duidelijk? We hebben samen gezien hoe noodzakelijk het is, dat de vaders én de moeders in Israël en in Gods gemeente van het nieuwe verbond de kinderen weer herkennen. Waarin? In die éne oprechte Godsvreze en liefde tot de HEERE, onze heilige Verbonds-God. En wijlen prof. Van 't Spijker zegt dan terecht:

Het is duidelijk dat het oude Sinai- verbond geen enkele garantie biedt dat de ban, Gods verbondsvloek niet zal worden voltrokken. Die is verdiend.

Er is een **nieuw verbond in Christus, in het bloed van Christus**, nodig om die verbondswraak af te wenden. Én om als generaties weer samen in de rijke zegeningen van het **nieuwe verbond** te delen.

En zie daarom geeft onze God m.b.t. de voorloper van Christus, en van dat **nieuwe** verbond in Christus een rijke belofte. In Maleachi 4 én in Lucas 1: 17. Hoor maar: "Zie, **IK** zend u de profeet Elia.... Hij zal het hart van de vaders tot

de kinderen terugbrengen en het hart van de kinderen tot hun vaders, opdat Ik niet zal komen...

Wat betekent het hart van de vaders **terugbrengen, terugvoeren**, zodat er verzoening, dat is: volledig herstel van de onderlinge verhoudingen tussen de generaties van Gods volk plaatsvindt? Het woord terugbrengen heeft een prachtige betekenis: nl. het herstellen van de wederzijdse sympathie, liefdevolle aanhankelijkheid én diepe eenheid van denken. Elia bidt daar volgens 1 Kon. 18: 37 ook om: dat de HEERE het hart van heel Israël, Zijn volk, jong én oud zou terugneigen tot HEM. "Antwoord mij, HEERE, antwoord mij, opdat dit volk erkent: Ú bent de enige ware God en Ú hebt ons áller hart tot **inkeer** gebracht.

"Vaders en kinderen"

Geliefden wie zijn die vaders bij Maleachi? Éen uitleg sprak mij bijzonder aan. Denk allereerst aan Abraham en aan Jacob.

Wat staat er in Jesaja 29: 22,23? Nu zal Jakob niet schaamrood hoeven te worden en zijn gezicht zal niet wit-bleek wegtrekken, want hij ziet zijn kinderen (zijn volk), **als het werk van Mijn** handen, dat Mijn Naam (weer)als **heilig** zal erkennen. En in Jesaja 63: 16 bidt Israël, wanneer God hun hart verhard heeft: HEERE, Ú bent toch onze Váder, want Abraham weet van ons niet en Israël (Jacob) kent ons niet....

Wat bedoelt Jesaja met zulke woorden? Dat Israël Abraham en Jacob, hun geestelijke vaders in de hemel, het schaamrood op de wangen jaagt en dat ze hun gezicht van Gods volk afwenden. Zij herkennen hen niet. Ze missen de oprechte Godsvreze in die generaties na hen. Hoort u: dat is die vreselijke kloof tussen Abraham en Jakob of Israël enerzijds, en velen uit de generaties uit de tijd van Maleachi en Joh. de Doper anderzijds.

Maar zie Gód zendt Elia. En hij komt, naar Góds belofte. Zacharias hoort 't van Gabriël: Elisabeth, uw vrouw (de onvruchtbare!) zal u een zoon baren en u zult hem de naam Johannes geven: de HEERE is genadig!... En hÍj zal (met zijn prediking) velen van de Israëlieten **bekeren** tot de HEERE, hun God. En hÍj zal voor de HEERE uitgaan, in de geest en de kracht van Elia. Iemand zegt: De Géést is de Bron en de kracht is de uitwerking van Johannes' prediking. Er moet dus wel van harde, trotse, stugge harten sprake zijn. Maar Johannes is vanaf de moederschoot met **de Heilige Geest** vervuld. En door zijn prediking, die vol van Geestkracht en liefde zullen die harde harten breken en toegebogen worden naar hun HEERE é tot elkaar. Wat staat er? Om het hart van de vaders (en de moeders in Israël) te bekeren tot de kinderen, die ongehoorzame kinderen. Ziet u 't voor u? Abraham en Israël (Jakob) zullen zÍen de vrucht op de krachtige prediking van Johannes. Hun nageslacht waarin generaties weer

één worden in de HEERE. Want als ze straks opnieuw hun blik op hun nakomelingen vestigen, dan is er grote blijdschap, voldoening, verwondering en tevredenheid. Ziet u: de wederzijdse sympathie, de aanhankelijkheid van de liefde tot de HEERE en tot elkaar, de eenheid van denken wordt onder Gods volk hersteld. Dat zegt Lucas in Lucas 1: 18: de ongehoorzamen zullen door de krachtige prediking van Johannes bekeerd worden tot de bedachtzaamheid, dat is tot de denkwijze, het goede inzicht van de rechtvaardigen. Het gelovige, rechtvaardige volk van het oude verbond, dat Christus vurig verwachtte zal één zijn met alle generaties van oud en jong in het nieuwe verbond. In die ene gehoorzaamheid, in die ene liefde, in die ene aanbidding van de HEERE Jezus, Die eraan komt. En dus ook in die ene hoop. In de verwachting van Christus' eerste komst én van Zijn wederkomst. Want op deze manier zal er een toegerust volk van God komen. Dat niet door de ban getroffen wordt. Maar dat voor de komst van onze HEERE Jezus gereed, klaar is gemaakt is door de ontdekkende prediking van Johannes.

Dat is de roeping van Johannes. En toch... het eigenlijke werk zal ook Johannes niet kunnen doen. Hij gaat voor het aangezicht van de HEERE uit om een toegerust volk voor de HÉÉRE Jezus gereed te maken.

De inhoud Johannes' krachtige prediking

We laten dat u en jou tenslotte zien uit de inhoud van Joh. krachtige prediking. Hoe vatten we die samen?

1 Ten eerste lezen we in Marcus 1: 4: 'Joh. kwam **in de woestijn** en doopte én predikte een doop van **bekering** tot vergeving van zonden. Volgens de profeet Hosea (Hosea 2: 13) lokt God Zijn volk, Zijn bruid, in de laatste dagen, vlak voor de heilstijd van het Nieuwe Verbond tot in de woestijn. En dáár spreekt Hij tot/naar het hart van Zijn overspelige, ontrouwe bruid. Zoals een bruidegom zijn vurig beminde bruid liefderijke woorden toevoegt(Boaz-). God spreekt ook zo tegen Zijn door schuld verslagen volk. Hij vertroost en bemoedigt: "Troost, troost, Mijn volk..."

2 Maar in Gods liefde gaat 't wel eerlijk aan toe: bekering, boete, oprecht berouw en een oprechte schuldbelijdenis zijn nodig zegt Joh. Toen én nu. Héden, nu wij Zijn stem horen! Een totaal andere manier van denken is nodig. Een andere gezindheid, die ook bij onze generaties nú tot andere gedachten en daden(**tot bekering**) leidt. Heel concreet: het verzaken en doden van ons oude 'ego', van de wereld, van de dienst aan koning zonde en aan de boze. Het radicaal breken ermee. Met een droefheid, die ons uitdrijft naar onze HEERE. HEERE, wat wilt U? Want tegen U alleen hebben Israël en wij samen gezondigd. Want dan helpt 't niet, zegt Joh. dat wij kinderen van het verbond zijn. De doop op zichzelf helpt niet. Radicale bekering, liefdevolle, oprechte

gehoorzaamheid aan onze Koning, Die haastig komt, is onmisbaar. Ik noemde u in 't begin zeer concrete gemeente- én persoonlijke zonden; ik voeg daar als samenvatting de zonde tegen het eerste en grote en het tweede gebod aan toe: God en Zijn Christus, onze kruiskoning, niet liefhebben bóven alles en onze naaste niet liefhebben, zoals Christus ons heeft liefgehad. Die zonde niet langer goed praten, er niet in blijven. En als wij toch jong of oud door zwakheid in zonde vallen, niet aan Gods genade vertwijfelen en ook niet in de zonde doorgaan, maar ons bekeren, omdat de doop een ontwijfelbaar getuigenis is, dat wij een eeuwig verbond der genade met God hebben.

3 Het derde accent in Johannes' krachtige prediking is dit : hij kan ons die bekering, én de vergeving van onze zonden, waarnaar zijn doop verwijst, niet geven. En ook niet die nieuwe gehoorzaamheid, die wij als generaties vandaag nodig hebben om ons samen tot de HEERE te wenden. Zodat het hart van de vaders bekeerd wordt tot de kinderen, en die wederzijdse sympathie, liefdevolle aanhankelijkheid aan de HEERE en elkaar en die éénheid in ons denken hersteld wordt. Lucas 1: 17 zegt: zodat de ongehoorzamen bekeerd worden tot de bedachtzaamheid dat is de verstandigheid, het goede inzicht van de rechtvaardigen. Zodat wij samen in alles de goede, welbehagelijke en volmaakte wil van God dóen en zó Zijn éne volk zijn: klaargemaakt om onze Koning en Bruidegom, onze Rechter samen zonder verschrikken te kunnen ontmoeten. Als één voor Hem alleen toegerust volk.

Geliefden, dáárom is Johannes'prediking pure evangelieprediking. Denk aan die ene vinger die ons als generaties naar één Persoon verwijst. want Hij moet wassen en ik minder worden: Zie, zie het Lam van God dat de zonden der wereld, ook de zonden, die ons uit elkaar drijven, wegneemt, wegdraagt, het kruishout op. Opdat wij, zegt Petrus, aan de zonde afgestorven, dat is voor de zonde dood, voor de gerechtigheid, dat is naar Gods wil, zouden leven. Want door Zijn striemen bent ú genezen.

Ik dacht ook aan die volgende verwijzing : na mij komt Hij Die sterker is dan ik... Hoort u: ik ben niet in staat om u de gratie van de Goddelijke vergeving te geven, niet in staat om dé strijd aan te binden tegen de sterke dat is de duivel met al zijn demonen, maar Hij wél. Hij is sterker is dan ik. Hij werpt, ook vandaag demonen uit. Hij dringt het huis van de sterke duivel, ook vandaag binnen. Jezus zegt 't zo in Lucas 11: 22: Maar als iemand sterker is dan hij en hem overwint, neemt hij hem zijn hele wapenrusting af. En verdeelt zijn buit. En die buit is dan voor Jezus en voor Zijn Vader. Want als Hij ten hemel vaart voert Hij de gevangenis, de boze met al zijn demonen geboeid aan Zijn overwinningswagen mee, in Zijn triomftocht.

Nog een derde verwijzing: Mattheüs 3: 11. ik doop u wel met water tot bekering, tot boetedoening , maar Die sterker is dan ik, Hij zál u dopen met de Heilige Geest en met vuur:

Hij zal de Heilige Geest op u en uw kinderen uitstorten, en u en de generaties na u vervullen met de Heilige Geest. Want Gods belofte van het nieuwe verbond in Jer.31; 33 luidt zó: Ik zal Mijn wet door die Geest in hun binnenste geven en zal die in hun hart inschrijven. Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. En niet meer zeggen: Ken de HEERE, want zij zullen mij állen (al de generaties) kennen, vanaf hun kleinsten tot hun grootste toe, spreekt de HEERE,Want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, aan hun zonden niet meer denken. vergeven.

Zo spreekt de HEERE, geliefden, in de woestijn van toen en nu tot Zijn volk en Bruid door Joh. de voorloper. Iemand zegt van dit spreken: dat de HEERE israël en ons als Gods overspelige, trouweloze vrouw overstelpt met zulk een innige genegenheid, zulk een vergeving, zulk uitzicht op volkomen herstel (ook tussen de generaties) , dat dit het hardste hart wel breken moet, de gestórvten liefde tot Hem wel móet opwekken en binden met een liefdeband, die niet en nooit verbroken wordt.

Want als ons hart hier niet onder breekt, geliefden, dan blijft voor ons buiten Christus slechts de ban, de eeuwige vervloeking over. Dan rest ons buiten Christus slechts de ban. NI. Zijn dopen met vuur. Want de bijl ligt nu aan de wortel, van uw en mijn levensboom. Elke boom die geen goede vrucht voortbrengt wordt omgehakt en in het vuur geworpen. Want Jezus zal de tarwe in Zijn schuur verzamelen, maar het kaf zal hij met onuitblusbaar vuur verbranden.

Geliefde gemeente: ik eindig met een paar woorden over Jezus in Gethsemane en tenslotte met een citaat van wijlen dr. Van 't Spijker: Toen onze HEERE worstelde in G. om de wil van Zijn Vader te doen, dus ook moest bewerken dat onze generaties nu één volk van Hem zouden zijn, begon Hij verbaasd en zeer angstig te worden. Zijn ziel is zeer bedroefd; Hij sterft bijna van verdriet. Zeer angstig betekent letterlijk, dat Hij even zelfs desintegreerde d.w.z. dat Hij zijn zelfbeheersing verloor. De discipelen worden daardoor diep getroffen, als getuigen van die psychische desintegratie bij hun Meester, die alle dingen vermocht. M.a.w. Zijn verstands- en gevoelsleven verliezen even zelfs hun samenhang, hun evenwicht, hun balans; Zo bovenmate geschokt is Christus, zo vól emotie, ondragelijke spanningen en onuitsprekelijke grote angst. Waarom? Omdat Hij de Godverlatenheid in moet, om de beker van Gods toorn, ook over onze concrete gemeentezonden, leeg te drinken. Maar hoor dan Zijn diepe liefde: niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede. Van 't Spijker zegt: Híj heeft de banvloek gedragen. Híj is uit het geslacht van Zijn volk weggenomen.

Uitgeroeid. Hij is getroffen, verbrijzeld door Zijn Vader. Want dit wil Zijn Vader. Dat omwille van déze gehoorzame Christus Gods verbondszege tóch doorgaat van een oude naar een nieuw generatie. Van het Oude naar het Nieuwe Verbond.

Die twee verbonden, maar ook al de godvrezende generaties worden één in Christus. Eén in Hem, Die de Borg en de Middelaar is van een beter verbond. Laten de ouderen deze Christus zoeken en mogen kennen en deze geloofskennis beleven en voorleven voor het oog van hun kinderen. En laten de kinderen, de jongere generaties ook déze Christus alleen in Zijn Woord zoeken en gehoorzamen.

Dan zorgt Christus Zelf door Zijn Geest en Woord voor één volk van God in Wekerom, dat er gereed gemaakt, toegerust voor is om Hem als onze Bruidegom en Koning én als onze Rechter te ontmoeten.

Een berijming van Psalm 90 zegt het zó: Geslachten gaan, geslachten zullen komen. Wij zijn in Zijn ontferming opgenomen. Tot die barmhartigheid, die Goddelijke ontferming in Christus mogen wij in oprechte bekering samen de toevlucht nemen. En dan vindt er ook een wederkeer plaats tot onze HEERE én tot elkaar, van de ene generatie naar de andere. Dan wonen we niet in onze smartphones, maar in het WOORD. Dan volharden we in de leer van de apostelen, en in de gemeenschap, in het reken van het brood én in de gebeden.